

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2010, č. j. 10 Ca 259/2009 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Úřad práce v Českých Budějovicích rozhodnutím ze dne 19. 11. 2008, č. j. CBA-42/2008, podle § 9 odst. 6 zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 118/2000 Sb.“), zamítl žádost žalobce ze dne 11. 11. 2008 o uspokojení mzdových nároků za leden až březen 2008, které mu nevyplatil jeho zaměstnavatel Krajské regionální centrum Jihočeského kraje. V odůvodnění úřad práce uvedl, že zaměstnavatel žalobce nebyl pro účely uspokojení mzdových nároků v platební neschopnosti, neboť insolvenční

návrh Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 10. 7. 2008 pravomocně odmítl.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2009, č. j. 2009/1139 - 424, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí úřadu práce. Konstatoval, že žalobce dne 8. 7. 2008 podal na zaměstnavatele ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích insolvenční návrh. Informaci o tomto návrhu úřad práce zveřejnil dne 9. 7. 2008. Podle § 4 odst. 5 zákona č. 118/2000 Sb. *„mzdové nároky může zaměstnanec uplatnit nejpozději do 1 měsíce ode dne, kdy úřad práce zveřejnil informace ... Jestliže v této lhůtě soud rozhodl o insolvenčním návrhu jinak než vydáním rozhodnutí o úpadku, lze mzdové nároky uplatnit nejpozději do dne, kdy soud o tom pravomocně rozhodl.*“. Rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí insolvenčního návrhu nabylo právní moci dne 31. 7. 2008. Žalobce tak mohl požádat úřad práce o uspokojení mzdových nároků nejpozději do tohoto dne, nicméně tak učinil teprve dne 11. 11. 2008. Úřad práce proto podle žalovaného postupoval správně, když žádost o uspokojení mzdových nároků zamítl.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 4. 2010, č. j. 10 Ca 259/2009 - 24, žalobu napadající rozhodnutí žalovaného odmítl. Podle soudu se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí o jeho mzdových nárocích. Je přitom nepochybné, že mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb., byť o nich rozhoduje správní orgán podle správního řádu, jsou součástí pracovních vztahů, tedy vztahů soukromoprávních. Podle § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen. „s. ř. s.“) je žaloba nepřípustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Soud postupoval ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Soud žalobce poučil, že musí podat novou žalobu podle § 244 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Z uvedených důvodů soud žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) ve stanovené lhůtě kasační stížnost. V ní vyjádřil nesouhlas se závěry soudu, podle nichž není k projednávání věcně příslušný, neboť se jedná o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci. Podle stěžovatele měl soud o žalobě věcně rozhodnout, neboť rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím, jež naplňuje znaky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2010, č. j. 10 Ca 259/2009 - 24, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaného pod č. 625/2005 Sb. NSS „*je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.*“. Podle dalších judikatorních závěrů „*odmítl-li krajský soud žalobu ... a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Na základě uvedeného je třeba předně uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s vyslovenými právními závěry Městského soudu v Praze. Nepředkládá však v tomto směru žádnou argumentaci, kterou by zaujaté závěry soudu popíral. Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že soud žalobu odmítl, neboť rozhodnutí žalovaného o mzdových nárocích podle zákona č. 118/2000 Sb. je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci, o němž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř.

Úlohou Nejvyššího správního soudu v posuzované věci je tedy posoudit, zda rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce o mzdových nárocích podle zákona č. 118/2000 Sb. je rozhodnutím správního orgánu ve věci soukromoprávní nebo veřejnoprávní. Touto otázkou se přitom již Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 1. 4. 2003, č. j. 6 A 97/2002 - 26, publikovaném pod č. 17/2003 Sb. NSS. V něm dospěl k závěru, že „*považuje za nepochybné, že mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb., byť o nich rozhoduje správní orgán procesním postupem podle správního řádu, jsou součástí pracovních vztahů, tedy vztahů soukromoprávních. Nejvyšší správní soud tedy musí vycházet z § 68 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žaloba (proti rozhodnutí správního orgánu) je nepřípustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud (ve správním soudnictví) návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.*“. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje i v dané věci a neshledává žádného důvodu se od něho odchýlit.

Podle Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci nejsou pochybnosti o tom, že stěžovatel žádostí ze dne 8. 7. 2008 uplatnil u úřadu práce mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb. za měsíce leden až březen roku 2008, které mu nebyly zaměstnavatelem vyplaceny. Proto i rozhodnutí žalovaného, v němž rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o uspokojení soukromoprávních mzdových nároků, je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci. Stěžovatelova argumentace ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s. je nepřípadná, neboť toto ustanovení sice definuje pojem rozhodnutí, nicméně z hlediska systematiky zákona a povahy věci jde o vymezení rozhodnutí správního orgánu ve veřejnoprávní věci a nikoliv soukromoprávní. Ostatně tento závěr vyplývá z § 2 s. ř. s., podle kterého se ve správním soudnictví poskytuje ochrana veřejným a nikoliv soukromým subjektivním právům. Nejvyšší správní soud tak shodně s Městským soudem v Praze dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele nemůže být projednána a rozhodnuta ve

správním soudnictví a jsou tak dány důvody pro její odmítnutí podle § 46 odst. 2 s. ř. s. za použití § 68 písm. b) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady, které by přesahovaly rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly.

Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2009, č. j. 2 Cad 12/2009 - 4, ustanovena zástupcem advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová. Ta je oprávněna zastupovat stěžovatele také v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, publikované pod č. 1460/2008 Sb. NSS). V takovém případě hradí odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů stát (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto v souladu s požadavky ustanovené zástupkyně určil její odměnu částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu ve věci samé (kasační stížnost ze dne 21. 5. 2010) podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále jí přiznal jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 2400 Kč. Zástupkyni stěžovatele bude tato částka vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu